

L'Esquella de la Torratxa

Any XLIV

Número 2238

15 cèntims = Atrassats 30

BARCELONA 27 de gener de 1922
MUNICIPAL

LA «GRIPPE»

—No diuen que Barcelona és la millor ciutat d'hivern?...! Doncs a Barcelona em quedo.

III^a Fira Oficial de Mostres

I^a INTERNACIONAL

BARCELONA 15 - 25 MARÇ 1922

SARNA

(RONYA)

ANTISARNIC MARTI

Unic que la cura SENSE BANY
Les seves imitacions són cares,
perilloses i de olor repugnant.

Es ven a totes les Farmàcies i
Parlament, 17 BARCELONA

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO é INTESTINOS

GASTROL

MIRET

PROBARLO ES CURARSE

MATALIO MIRET - Farmacéutico
Diputación, 205-BARCELONA

DE VENTA
EN TODAS PARTES

Bloks Notes

a DEU cèntims

BAZAR UNIÓN Unió, n.º 3
BARCELONA

"SWAN"

SAFETY
OMPLE AUTOMATICAMENT

M'en vaig cap al Marroc, ardit i triomfant,
perquè sé que, arribant-hi, els trets s'acabaran.
Quan Abd-El-Krim em vegi amb una pluma "SWAN"
a canvi de la pluma, la Pau demanaran,
i així escriuré a l'Historia, amb pluma-font "SWAN"
una plana de gloria i d'èxit esclatant.

DESDE 22'50 ptas.

EN LES PRINCIPALS PAPERERIES

MABIE. TODD & CO. LTD. - FABR. 133-135 OXFORD ST. LONDRES

AGENT G^{ra}. HENRY M. REIS PROVENÇA 304 BARCELONA

GRANS MAGATZEMS

DAMIANS

GRANS DESCOMPTES

en tots els gèneres de

FI DE TEMPORADA

Importants rebaixes de preus

en els articles confeccionats

SECCIÓ ESPECIAL

de varis articles

al preu únic de 3'95 pessetes

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

TUTI DE PAPES

Els que tenim certa edat, no'ns podem queixar de l'espectacle de la vida. Hem presenciat d'aprop o de lluny, els melodrames i les farces més extraordinàries de la història. Ni els homes de la caiguda de Roma, ni els homes del descobriment d'Amèrica i de les Indies, ni els homes de la revolució francesa i de Napoleón, han fruit les meravelloses escenes que nosaltres, els de certa edat, hem fruit. Tenir quaranta anys és haver pres seient per al Panorama Universal, i és haver passat revista, no pels quatre genets, sinó a tots els esquadrons de l'Apocalipsi.

Hem vist pondre's el sol a Cuba. Hem vist el món encès en guerra. Hem vist fondre's els imperis més seculars i els més resistents. Hem vist la revolució social. Hem vist el terror roig i el terror blanc. Hem vist la *grippe* i els seus dotze milions de morts. Hem vist, a casa, cremar convents, aixecar barricades, an Lerroux milionari i an En Cambó ministre. Hem vist lo més patètic i lo més grotesc; lo més enorme i lo més profón. I quan ja ens semblava que no podíem veure res més, hem vist quatre Papes.

Tres que ja han mort i un que s'està fent. Un Lleó XIII, un Pius X, un Benedicte XV, i un X... En vint anys, quatre Papes. A Papa per quinqueni. Hi ha hagut el Papa diplomàtic i intel·lectual, que era Lleó XIII, el nostre; el Papa bona persona que fou Pius X; el Papa que no's volia ficar en res, el Papa que'n podríem dir català, perquè volia pau i sempre pau. Dels tres, ja ho hem dit, el nostre fou En Lleó XIII. S'assemblava an En Voltaire, feia versos i era burleta. Quan era cardenal, un dia, en un saló, un bütxere, feu passar per la tertúlia un medalló amb una dona nua en miniatura... Lleó XIII, no s'immutà, i amb un aire ingenu preguntà a l'impertinent:

—Aquesta senyoreta és la seva germana?

Per a que lo extraordinari de l'espectacle que anem fruit fos complert, manca un episodi. Els cardenals, diuen, els telegrams—avui, dimecres, dia en

el que redactem aquests comentaris,—que's decanten a trencar la tradició d'elegir Papa italià. De cinc cardenals espanyols, dos són catalans, En Vidal català de Catalunya, i En Benlloch català de València, i un tercer, el cardenal Soldevila, d'origen català. Si l'Esperit Sant, dictés l'elecció d'un cardenal català! Tots els poders de la terra tindrien per mare a Catalunya. El marescal del món, En Joffre, català; el Papa, català, i En Cambó, ministre d'Hisenda. Després d'això, ja's podria acabar l'espectacle, i nosaltres morir contents, per haver vist lo que mai vegeren ulls humans.

PARADOX

La política, ans que tot

La proximitat de la data assenyalada per a la celebració de noves eleccions ha despertat en els homes que detenten la representació de la ciutat un afany inoït de *fer coses*; de plantejar depressa i malament una sèrie de problemes a quin més importantíssim, pels que semblaven no disposar de temps, a desgrat de la importància dels mateixos.

Ans que a un propòsit recte, respòn la fretura consistorial al desig d'assegurar-se la victòria en la lluita (?) de demà passat en vuit. Sense aital particularitat, romandrien els nostres consellers en el *dolce far niente* que és la seva característica; en l'estat de gràcia que tots els coneixem i del que no surten sinó és per a escatir qualche assumpte d'indole personal, o d'interès particularíssim.

A la convocatòria per a eleccions, que ha sotjat a la majoria i a les minories regidoresques, devem el fet de que en l'avant darrera sessió s'esmercessin uns paragrafs oratoris a la crisi de la vivenda i a l'assumpte de les carns, extrems ambdós, que als ulls dels ciutadans barcelonins tenen bon xic més de trascendència que el plet entaulat entre el baró de Viver i quelques cascarràbies de la Lliga.

Clar, que de la discussió d'aquests temes ne treurà el veïnat, en definitiva, lo que el negre del sermó. Hauria de dependre la solució dels afers de la voluntat exclusiva dels regidors, i així i tot restarien indefinidament les coses en el ésser i estat que fins al present les hem vistes. No en và es diu que la gràcia dels nostres consellers rau en espatllar ço que toquen.

Aquesta vegada, doncs, com moltes altres, tocarà al poble conformar-se amb la bona voluntat.

Del mal al menys, si en l'intent no hi hagués mentida...

JUST

A CAU D'ORELLA

El segon sorteig

Aquest any hi han hagut dos grans sorteigs: el de la rifa de Nadal i el del Municipi per a extreure el nom d'un regidor que havia de finir el seu manament. Amb l'un, el de Nadal, se pot treure la grossa; amb l'altre, se treu la desgràcia. Es una rifa a l'inrevés, una mala sort, un treure la magra. Només que la rifa de Nadal és per a tota Espanya, i la del Municipi per als regidors.

La sessió, de primera convocatòria, començava a les sis. Tothom hi era, quan els demés dies s'havia de deixar la sessió per a segona convocatòria. Tothom feu un gran silenci, quan els altres dies tothom cridava. El *bombo* començà a girar, a girar, fent un soroll patètic. Sortí el nom del senyor Puig Coromina, i tothom respirà.

Però, abans, el *bombo* havia trasbalsat a tots els regidors. Uns se mossegaven els llavis, d'altres feien ganyotes nirvioses, d'altres se mossegaven les ungles. El senyor Degollada era d'aquests. El senyor Degollada seia prop del *bombo*, i quan feia només que uns segons que rodava, neguitós, digué al que'l manipulava:

—No'l remogui tant aquest *bombo*, que'm mareja.

El bon veí

El palau episcopal és la casa més ben situada de Barcelona. Districte tercer, davant de la Catedral, en mig del barri més vell i més barceloní. Aquella sentència anglesa «l'home adequat en el lloc adequat», pot transformar-se en «la casa adequada, en el carrer i en el districte adequats». Aquesta casa és el palau episcopal.

El senyor bisbe té el carrer que porta el seu nom i té els veïns. Encara que no portin corona, ni vesteixin hàbits, ni estiguin vinculats

a cap dignitat ni ofici eclesiàstics, obeeixen al bisbe, i saben el seu viure, i se preocupen de la seva salut, i l'acompanyen en les seves alegries i en les seves penes.

Ara ha mort el Papa, i els veïns del carrer del bisbe ho han sentit pel Papa i pel bisbe. Quan ell ha resat, ells han resat. Quan ha posat en el pati del palau una tauleta amb plec per a recollir firmes, ells han desfilat, posant-les, com si en lloc del Papa fos un familiar episcopal.

Han passat els canonges, els dignataris, els senzills capellans, els devots abnegats, per la taula del palau episcopal. I han firmat, amb una mica d'emoció, el senyor Puig, i el senyor Riera, i el senyor Prats.

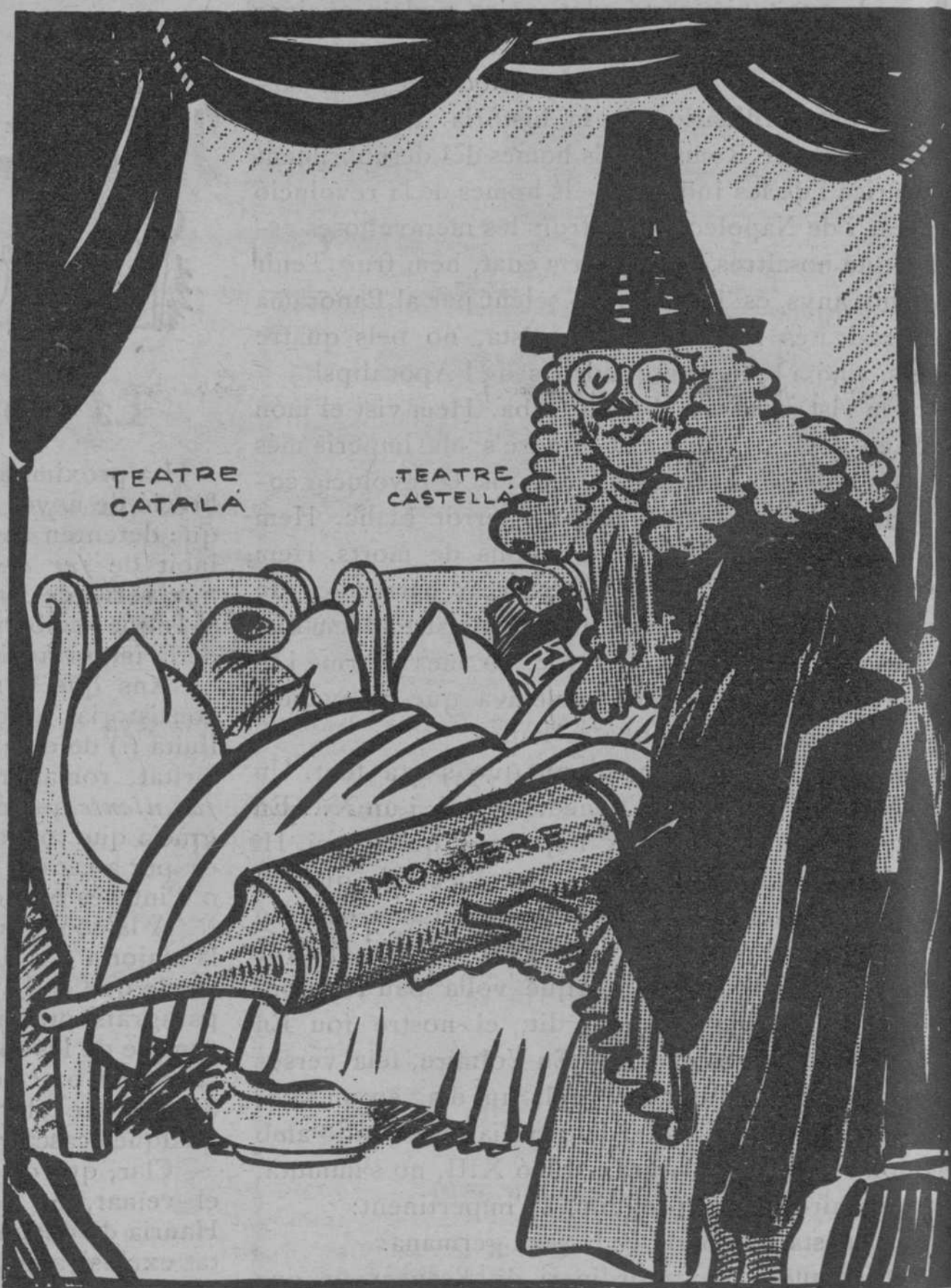
—I per què firma?—li han preguntat al senyor Puig.

—Com a veí del senyor bisbe—ha respost.

En un saló, es parla d'un matrimoni de gran posició.

—Vol dir que són tan rics com diuen?...

—Que si ho són!... Tenen trenta criats, divuit cavalls, sis automòbils... i només un fill!...

ELS MALALTS... AUTÈNTICS

—Uns quants xeringassos de la gràcia molieresca, potser sí que's posarien bons.

ESPERANT EL RANXO

—No'm resta sinó un recurs: presentar me candidat a regidor.

Qui no té res que fer el gat pentina, o s'empesca una reforma ortogràfica per l'estil de la proposada pel senyor Jaume Fabregat, mestre de minyons a Sant Just Desvern.

Amb el noble propòsit de simplificar l'escriptura del castellà, vanta el senyor Fabregat les aventatges que a judici seu ressortirien de la supressió i variació

d'un nombre determinat de consonants. Una veritable revolució alfabètica, com qui diu.

En l'article escrit, per tal de donar a conèixer el seu sistema, diu el mestre de Sant Just haver covat l'idea per espai de tres anys. Pensar que n'hi havia prou amb aquest temps, perquè anant el senyor Fabregat a colgar malves, quedés l'humanitat privada del descobriment!

Fou la temensa d'ésser titllat de pertorbador i d'estripaquentos, ans que al desig de mantenir secret el seu invent, lo que portà al professor a emmudir, fins que millor aconsellat, sens dubte, decidí destapar-se des de les planes de *Las Noticias*.

Agraïnt i tot el bon zel del senyor Fabregat, ens sembla que millor que menar als deixebles per viaransy inconeguts, faria inculcant-los el mètode d'escriptura vigent. Hi ha casos en la vida, i aquest de la reforma que proposa pot ésser un d'ells, en que el boig conegut val més que el savi per conèixer.

Ultra la certesa de l'adagi que esmento, convé al senyor Fabregat capacitar-se de la veritat que passo a dir-li. En punt a reformes ortogràfiques, no tenen els alumnes, generalment, necessitat de que se'ls dongui cap consell. Prou solen emprendre-les pel seu compte.

Ans que l'observància dels principis ortogràfics, importa als mestres ensenyar a escriure amb senzillesa i claretat. A dir les coses amb les paraules justes. A prescindir de termes que no siguin els corrents en tota conversa sostinguda amb certa correcció.

Posi's el senyor Fabregat la mà damunt del pit, i digui quants són els nois que arribats a l'hora de deixar l'escola elemental pel taller o per l'aula universitària, afrontarien un regular exàmen d'escriptura amb solta.

No dic res, si s'obligués als que escriuen a demostrar una certa dosi de sentit comú.

En aital cas, tocaria a la meitat dels professionals el plegar el ram.

Ço que, fins a cert punt, seria una sort.

La retirada d'una part considerable dels senyors que fan l'ofici d'escriptor, ens estalviaria al menys, l'haver de llegir fragments com aquest que copio a continuació, emmatllevat a un diari barceloní:

«El reportero, que es un curioso de tomo y lomo, siente bullir en él tantos deseos de saberlo todo, que ello le obliga, más de cuatro veces, a meterse en rincones excusados, que luego le proporcionan materia para el diario».

El periodista autor de les ratlles copiades, califica a Barcelona, de *ciudad exótica*.

Això, senyor Fabregat, no es cura suprimint tals o quals consonants, ni posant les comes en el lloc degut.

Això, no té remei.

MOLIERE, ESTATUAT

No foren pas massa agraïts els ciutadans parisencs, pel que respecta a perpetuar en bronzo o en pedra la gloriosa memòria de Joan Baptista Poquelin, dit Molière. El gran comediògraf, el prodigiós psicòleg de les multituds, actor eminent i dramaturg únic, incomparable baix el punt de vista de l'originalitat, del relleu humà i de la creació escènica, no fou estatuat fins després de dos segles a comptar des de la seva naixença.

Mentre altres figures, polítiques i no polítiques, anaven omplint carrers i places, Molière es veia postergat si no oblidat dels seus conciutadans, als quals havia donat tant i tant llustre.

Ben clar ho constaten avui els textos francesos, que, amb motiu del tricentenari, ens parlen amb detall d'aqueixa llastimosa història:

Fou en 1773, en ocasió del centenari de la mort de l'autor d'*El malalt imaginari*, quan a proposta del benemèrit Lekain, els actors francesos es decidiren alçar un monument a la memòria del gran còmic. Es donà una representació del *Tartuf*, en la que's recolliren poc més de tres mil lliures, esquifida quantitat que produí la fallida del projecte. Aleshores, el colós Molière, que's mereixia un monumentàs, s'hagué de contentar amb un «bustet», peça que's conserva encara avui en el «Museu de la Comèdia», de París.

Més tard, en 1818, la idea d'estatuar al genial home, fou represa pel famós artista Talma. El fracàs sigué tan espantós, que's conta que en la llista de subscripció no hi arribà a constar altre nom que el de l'iniciador.

Disset anys després, es formà un comitè d'actors i de literats, la flor i nata de la intel·lectualitat francesa, que amb penes i treballs pogué reunir la irrisòria suma de trescents cinquanta francs.

Ja havien passat més de dos segles del naixement de Molière, i es desesperava de poguer monumentar al parisenc il·lustre, quan en 1838 tingué lloc una funció especial de gala que proporcionà disset mil francs de benefici. Destinats aqueixos diners al tan bescantat monument, al cap de poc temps fou inaugurada la modesta «Fontaine Molière» al carrer de Richelieu.

No cal dir, doncs, si l'eminent figura—en bronzo

o en pedra—fou atzarosa i accidentada. Quasi bé tant com en vida, de carn i òssos.

XARAU

Diàleg cullit al vol entre comedians ramblistes:

—Lo més graciós d'En Molière, és que abans d'estrenar una obra, la llegia a la seva criada, i segons opinió d'aquesta la deixava tal com l'havia escrita o la reformava.

—Bé!... Això ho va copiar d'En *Pitarra*, que també ho feial.

A PAPA MORT ..

—Refuma!... Aquests del Concilium m'estan fent la competència.

VIGILIA D ELECCIONS

—Cregui'm, senyor batlle: la bona administració ha d'ésser a base de números. Amb això, l'únic candidat indiscutible soc jo.

LICEO

No pot pas dir-se que l'Empresa deixi d'esforçar-se en acontentar al públic. La temporada, fins avui, s'ha distingit per la varietat i la serietat. Darrerament, després de *Garin*, que fou un èxit, pesi als ultra modernistes, s'ha representat amb tots els honors *El caballero de la rosa*, que valgué merescudes ovacions als artistes Reinhardt, Schumann i Gentner i, sobre tot, al mestre Walter. *La hija de la nieve*, estrenada dimarts, i que encara no havem pogut aplaudir, sabem per referències, que fou ben presentada i que agradà extraordinàriament.

—Demà, dissabte, *serata d'onore* del mestre rus amb la última de *Boris Godounoff*. Dimarts vinent *Salomé*, per la Vix; i molt aviat la grandiosa obra wagneriana *Els Mestres Cantaires*.

ROMEA

Cada nit va més gent a veure el gran actor italià. Es de creure que per aquest camí, el dia de la «despedida» hi haurà un plè a

vessar; lo qual no deixarà d'ésser irònic a més de consolador. En el terme d'una setmana, el prodigiós De Sanctis ens ha donat a conèixer un grapat d'obres més; i de les tals ressurt pel seu valor intrínsec i per l'execució *L'autoritario*, drama modern, de l'escola naturalista, en el qual l'eminent artista hi compona meravellosament un tipu perfectament humà; la reproducció de *Comme le foglie*, una de les obres capdals d'En Giacosa fou un encert també per part de tots; un èxit per a la Massi i per al «capocomico», i una delícia per als afortunats espectadors. El galan Ricioni s'ha portat estupendament brillant en quasi totes les produccions interpretades. I els conjunts no han deixat mai res que desitjar.

—Diumenge al matí, a càrrec de l'«Escola C. d'Art Dramàtic», es donà una representació gratuïta de *L'Avar*. Fou una bona pensada dels organitzadors, i cal senyalar-la amb lletres d'or damunt de marbre blanc. El públic, abigarrada massa d'espectadors de tota mena d'estaments, escoltà religiosament les sentències del mestre Molière; rigué les còmiques situacions, celebrà les infinites gràcies del diàleg i després d'aplaudir llargament als intèrprets se'n anà a dinar ben complascut.

TIVOLI

Finalment s'estrenà l'opereta *Bergamino*, que ha resultat una acceptable producció tant pel que toca a la part lírica com pel que's refereix al drama. Els autors del llibre, dues primeres firmes. En Marquina i En Sierra, s'han avingut perfectament per a compondre una obra d'argument interessant i ben pleba de si

tuacions per a lluïment del músic. Aquest, que és l'eminent compositor Amadeu Vives, si bé no ha estat inspirat com en altres ocasions, es presenta, com de costum, l'home trassut i coneixedor del públic. *Aries, duettos, chors, concertants*, de tot hi ha, i tot de bona llei per a més que s'hi trobi a mancar quelcom de gran fantasia i de caient popular; quelcom d'aquelles pàgines que *enganxen*, com vulgarment es diu, i de les quals el gran Vives en tenia l'exclusiva.

L'obra fou brillantment executada, i posada amb tot mirament.

PRINCIPAL-PALACE

Per al dilluns que vé s'anuncia un afegiment de dos interessants quadres a la famosa revista *Zig-zag*; dos quadres nomenats l'un *Dancig-divertissement* i l'altre *Jazz-band Infernal*.

S'estrenaran dugues noves decoracions d'En Salvador Alarma i 100 trajos originalíssims importats de París.

ESPAÑOL

Una dona en comandita, vodevill estrenat darrerament, original de dos autors «de la localidad» va satisfer per complert a la parrròquia. Situacions escabroses, diàleg verdet, moviment continu xistos de tota mena i... què volen més?... Afegeixin a tot això una interpretació adequada... i ve't aquí l'èxit i les rialles.

POLIORAMA

Rocio, la canastera, sàinet de costums gitanes amb els seus toquets sentimentals barrejats amb xistos de tots calibres; aquí

tenen la nova producció que, sense ésser cap cosa de l'altre món, es fa aplaudir actualment al «Poli», gràcies, en bona part, a la excel·lent execució que hi donen els soldats d'En Güell.

CÓMICO

La muñeca trágica, obra detectivesca que té belles qualitats al costat de greus defectes s'ha aguantat uns quants dies, no gaires, al cartell. En Nolla i Companyia s'hi feren aplaudir.

Alternant amb obres d'aqueix gènere, l'Empresa anuncia de tant en tant alguna producció catalana; així, dimarts, es representà *L'alta banca*, de Guimerà, acompanyada del sàinet de gran gresca *L'estanquera maca o El contrabando de l'amor*.

Per a demà, dissabte, s'anuncia el melodrama *Los tres mosqueteros*.

MUSIQUERIES

Dissabte passat, l'«Orfeo Catala» donà un magnífic concert en son estatge social. Integraven el programa obres del mestre Nicolau, exquisides melodies que foren magistralment interpretades pels choristes d'En Millet.

Els aplaudiments anaren a dojo, i el venerable Nicolau, que es trobava en una llotja, fou ovacionat.

Es repetiren a instàncies del públic les composicions *La dama d'Aragó* i *El bon Jesuset*, cantades delicadament pel tenor senyor Vendrell.

FOOT-BALL

EL F. C. BARCELONA

Brillant és el treball que porta a cap aquest popular club, que porta el nom de la nostra ciutat i que tants admiradors té.

L'acert i activitat de la seva Junta han donat el resultat esperat i els més sorollosos èxits han coronat els esforços de tots plegats.

Els seus anhels de sobirana grandesa que ha conquistat pam a pam amb energia indomable, han fet que arribés a ésser un club dels més famosos d'Europa.

Fer que un club arribi a aquesta alçada és cosa de titans, però la Junta, jugadors i socis, units com un sol home, han fet treball ferm i han pogut enlairar

l'ensinya de dit club, fins la més alta representació deportiva.

Quants sacrificis s'han hagut menester, s'han fet, i ara, davant de l'imperiosa necessitat de construir un camp amb tots els avenços moderns, aquest club s'ha proposat fer-lo i ho lograrà.

L'idea és magne, gran, i com que el entusiasme entre els socis és gros, nosaltres creiem que dintre de pocs dies ja començaran els paletes a fer feina.

Aqueixes paraules, plenes de carinyo per dit club, són la prova més evident de que a nosaltres no'ns sap greu elogiar a qui s'ho mereix, i com que aquest club dóna dies de glòria per la nostra Pàtria, per això amb ell hem volgut començar les nostres informacions que pensem portar endavant.

Hurra al F. C. Barcelona! Visca Catalunya!

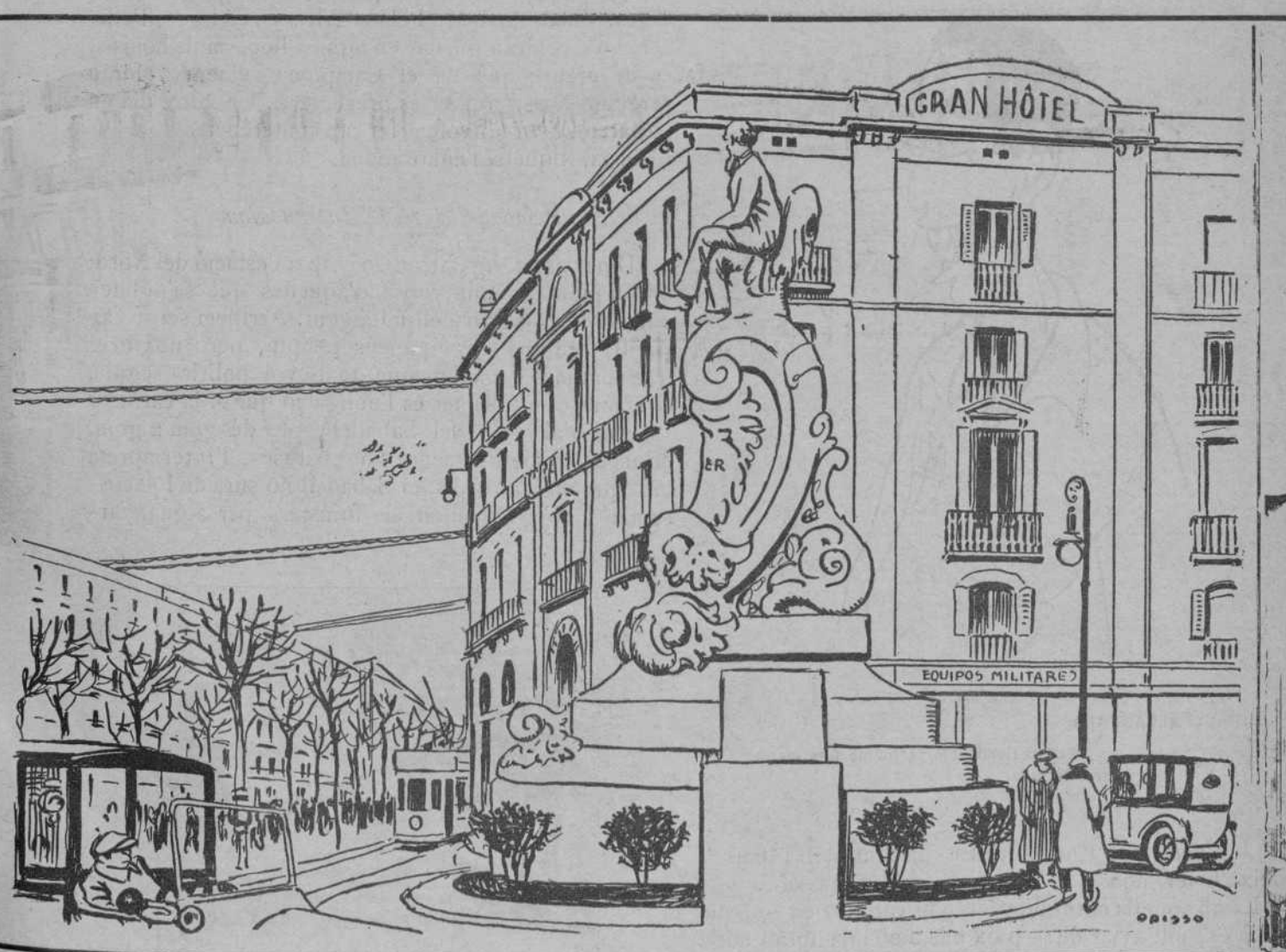
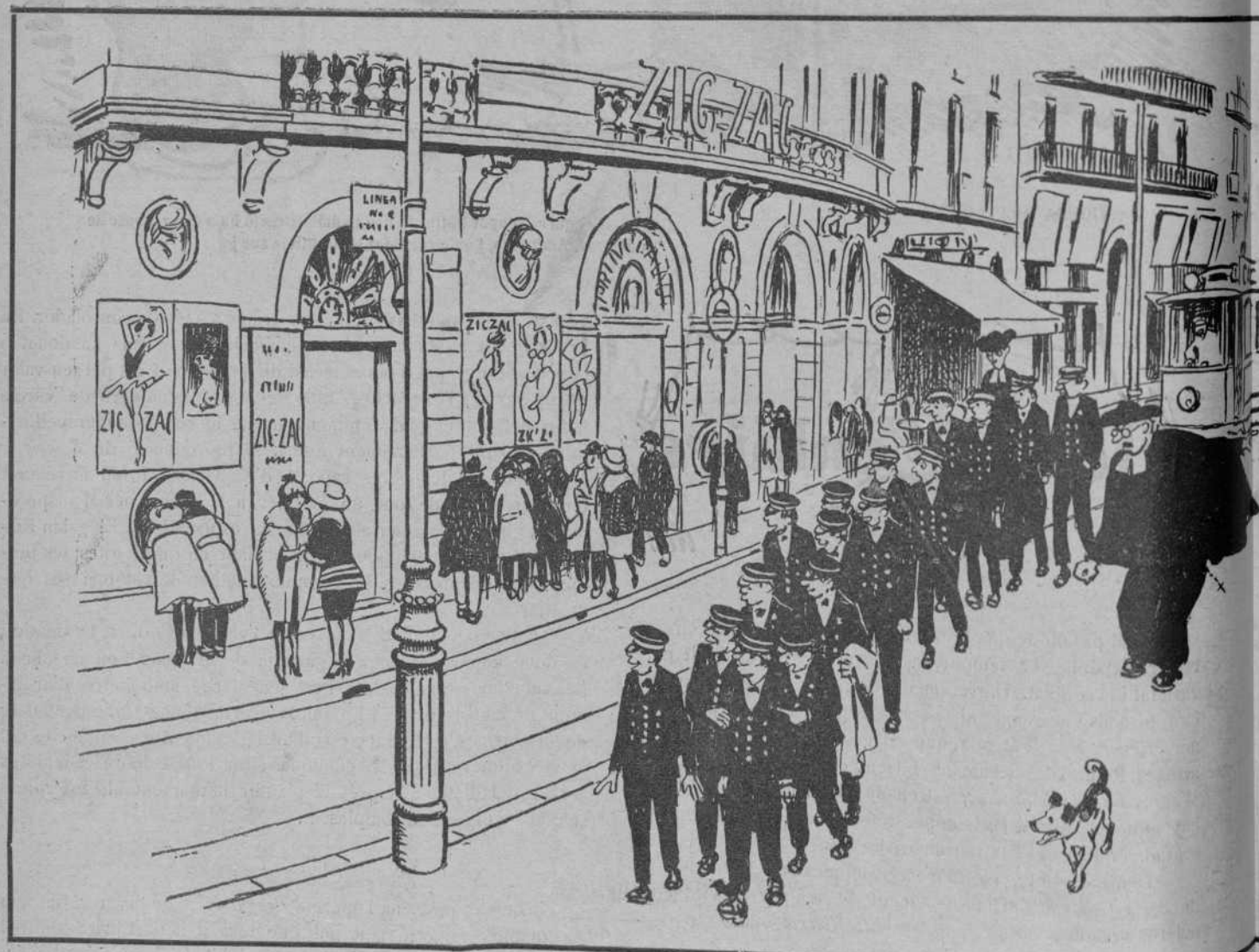
Els partits del diumenge

Malgrat i acabar-se els partits de campionat, puix ja en resten pocs, és el motiu de que aquests es vagin seguint amb més interès i per lo tant, siguin també molt concorreguts; però anem a la pilota.

F. C. Barcelona - R. C. D. Espanol

Si a nosaltres ens agradés donar mots als clubs,

ESCENES BARCELONINES

— ¡Niños!... ¡La mirada hacia la izquierda! Todos los ojos a la estatua del señor Pitarral...

Els onze braus defensors del F. C. Barcelona

li diríem al F. C. Barcelona, és a dir, al seu primer equip: *Fàbrica de fer goals*, perquè mirin que fer-ne dèu an el Español, és el comble.

Però què hi farem fillets de Déu si En Piera és un as, si En Martínez pica més que el pebre, si En Gracia ho fa amb aquell «salero», l'Alcántara que xuta més que un pillo i En Sagi-Barba pega cada centrada que, vaja, és massa; per això el Español, que restava admirat del joc del Barcelona, li queia la baba...

PAULÍ ALCÀNTARA

Xutista formldable, terror de tots els porters del món.

—Vaja—deia En Blanco tot parlant amb l'Ibars—deixa'ls fer, home; no veus que'n saben massa?...

I amb aquella naturalitat els n'hi van fer dèu —oi que això és molt aviat dit?— puix ells amb una hora i mitja els hi varen encolomar i això tot fent brometa, puix fins En Semitier ens va fer el cocodril llençant-se per terra...

El F. C. Barcelona va guanyar a l'«eterno rival» (E. P. D.), i tothom va marxar a casa a sopar amb el cor ple de jòia i a la dona i als fills els va saludar dient: «Ha guanyat el Barcelona. Avui anem al tiatro».

C. de S. de l'Avenç - C. D. Europa

També el Europa ha fet el gran pas, puix ha guanyat als nois de Sant Andreu per tres *goals* a zero.

L'Europa ja pot respirar, puix ja té el segon lloc de la classificació del Campionat, i com que En Juliá, Serra, Vidal, Artius, Pelaó, Alcázar, Alegre, Peller, no's voldran quedar en aquest lloc, molt honrós, és de creure que en el Campionat vinent voldran «créixer» i per créixer és precis fer... Un altre dia en parlarem, avui no volem fer cap conferència.

Apa, xiquets, l'enhorabona.

C. de S. de Sabadell - F. C. Internacional

Dinar aviat, agafar un 29 i cap a l'estació del Nord; ens fem en una capsa d'aquelles que se'n diuen vagon i cap a Sabadell falta gent. Arribem sense cap perill, fora una rossa que ens tempta, però nosaltres que som més equànims que qualsevol polític, seguim el nostre camí; primer és l'obligació que... la carn.

Anem al camp del Sabadell, ple de gom a gom. Xiula el «refli» i comencen les batuses, l'Inter apreta més que un 80 cavalls, el Sabadell no surt de lo acostumat i se'n aprofiten els forasters per a guanyar-

Equips femenins anglesos i americans, en el Net-Ball de «The Alhambra», de Londres.

los, malgrat el joc de l'Estruch, En Cabedo i En Tena, que fan esforços per a veure si poden fer algun *goal*, però En Brú, En Llobet i En Sanahuja, diuen que *nones*, i acaba el partit amb la victòria pels internacionals.

Correm vers l'estació i arribem a Barcelona i cap a sopar. Són les vuit.

F. C. Badalona - F. C. Espanya

A Badalona es jugà aquest partit que fou més accidentat que la vida... del Kaiser. El públic *tomó parte activa en la contienda* i va saltar varis cops al camp; el «refli» tingué que marxar amb el pito ben amagadet i allò va ésser una petita batalla del Marne.

Se'ns ha dit que el Col·legi d'Arbrits formarà un «tercio extranjero» per a assegurar la vida dels que toquen el pito. Ai, Déu ho faci!

C. D. Júpiter - F. C. Martinenc

Heu's aquí un partidot molt mansot; no hi hagué res de nou, a no ésser uns *goals* fets per En Samsó, En Gombau, En Bosch i En Lakatos, i que el «refli» ho va fer molt malament.

C. de S. de Sans - F. C. Tarrassa.

En el camp del Sans es jugà aquest partit que fou molt interessant. Els nois de Sans varen apretar de valent, guanyant per tres *goals* a un. Els terrassencs jugaren força bé, però allò d'anar a Sans a jugar diuen que no els hi agrada. Què hi farem! En Munill, En Massagué i En Fernández fets uns trumfos, En Villarroya i En Rovira, uns asos. En canvi del Sans l'Alsina i En Moltó, foren els millors.

Veniders partits

El F. C. Barcelona ens anuncia per al dia primer de febrer, un partit contra el Ràpid de Viena i que, segons sabem, és un equip que no és ràpid, sinó *express* i amb *sleeping-car*.

Nosaltres no hi mancarem, amb lo que ens agraden els «ràpids».

Paraula!

— També el nostre C. D. Europa, ha pogut lograr que l'equip Fortuna, de Vigo, pogués venir a la nostra ciutat a jugar tres partits els dies 2, 4 i 5 del proper mes.

No hem de fer resaltar la vàlua de l'equip gallec, que de sobres és coneguda per l'afició catalana. L'únic que ens hem d'alegrar de l'esforç del club d'En Matas, que sens reparar en gastos ens fa assaborir els millors plats futboleros.

Creiem que tots els bons aficionats hi acudiran i, amb llur presència, donaran l'apoi necessari al simpàtic club «europeo».

BOXA

La nostra ciutat necessitava un defensor d'aquest deport i va sortir-ne un: En Joanet Elías. Aquest, sens reparar gastos ni sacrificis i ajudat per uns altres bons companys, ha portat a cap la instauració de aquest deport a la nostra ciutat.

Així es, que cada dijous al vespre, en el «Iris»,

ACONTEIXEMENT EN PERSPECTIVA

— Què ditu que anirem tan bé?...
— Sí, nol... que'l diari ho porta.

FLIRT MANSOI

— Quina felicitat, si em concedís la mà...
— La mà, només?.. Que ets mancuro potser?

veiem uns combats per a sucari-hi els dits, i nosaltres que això de la boxa ens agrada, hi passem unes vetlles molt agradables.

I segons ens conten, veurem En Gay i En Grassi pegant-se pinyes, i per a més tart, la *revancha* entre En Peret Sáez i En Paul Gabriel.

I... altres novetats que ja «cantarem» en son dia.

NOLUS

Quin patir, dilluns passat, el senyor Esteve!
Immensa satisfacció perquè era sant Ildefons, el sant del rei de les Espanyes!

En canvi, dol immens per la mort del Sant Pare, Benedicte XV.
El felicitaven per la diada, i havia de somriure afablement; li

donaven el pèsam, i es veia obligat a dolorosa miueca i a eixugar-se una llàgrima.

Amb gaires dies d'emocions fortes com el dilluns, el pobre senyor Esteve se'ns en va al calaix.

Al calaix dels quartos, que és on l'enterrarem un dia o altre.

Kallos i karakoles.

Sembla que serà un fet molt aviat la reforma ortogràfica del idioma castellà.

Una reforma radical segons la qual quedaran suprimides vèries lletres entre elles la *v* i la *h*.

S'escriurà, doncs, *boluntad*, *Balencia*, *oy...* etc.

All right!

La gran manera de que molts escriptors dolents, que ja escriuen el castellà així, passin a ésser mestres del idioma.

Com que sobrava un regidor en l'Ajuntament de Barcelona' doncs va procedir-se com és costum a la «bola negra».

Vinga el bombo... va bola! . I mai dirien a qui li ha tocat deixar la regidoria?

Al pontífex de la Comissió de Cultura senyor Nicolau d'Olwer. En Dante i En Molière encara ploren.

Deixeu-vos de l'horrenda catàstrofe.

ELS DESCONSOLATS PRACTICS

—«Derramemos una lágrima sobre la tumba de aquél que fué nuestro amigo, y luego nos iremos a comer.»

COLOMBINA, EN VIGILIES DE CARNAVAL

—Quin humor haig de sentir aquest any, si tinc el promès a la guerra?...

UN EMUL D'EN POL

— Amb un tros de guix als dits
i el davant de una piçarra,
sumo els vots... i, si no l'erro,
sé qui guanya i per quants guanya.

Preocupant-se del problema de l'habitació barata, el Municipi intenta obligar als propietaris a la fixació de papers en els balcons que estan per llogar.

Papers?

Seran papers mullats.

Com els de les multes, als que no comuniquin el «desocupo» a l'Alcaldia.

No veu, senyor alcalde, que hi guanyen pagant multes?...

Aquest és el mal, aquest.

En el terme de trenta dies tots els propietaris d'automòbils han d'uniformar les trompetes de les bocines.

L'Ajuntament vol que totes les trompetes dretes siguin substituïdes per trompetes curves.

Dos vells socis del «Círcol del Liceo», que tenen auto, ho comentaven l'altre dia:

— Mira que immiscuir-se'ns fins en la forma de la trompeta!..

— Menos mal, jo!... Fa anys que m'he anticipat al desig de l'Ajuntament.

Se'ns comunica que els pobres dependents de Banca estan desesperats per la manera que la Comissió Mixta, Comitè Paritari, i fins el propi Sindicat, els té deixats de la mà, no se sap si de Déu o del Diable. No es compleix cap llei ni cap base firmada, i cal fer una inspecció per a que vegin com se treballen 12 i 14 hores! Es veritablement arxi escandalós; una vergonya.

Ah... I en certs bancs catalans no els hi paguen extraordinaris, No hi ha dret, senyors devots del *Vedell d'or!*... No hi ha dret!..

Un poeta madrileny, el senyor Pérez, donà l'altra nit una conferència a l'«Ateneo» alabant les excel·lències d'una revolucionària forma literària que ell titula «ultraisme», i que consisteix, segons sembla, en no fer cas de cap regla poètica, ni consonàncies, ni assonàncies, ni metres, ni ritmes. Si és això, no cal que s'escarrassi, *amigo Pérez*, en cercar adeptes ni prosèlits entre els nostres parnasians.

Aquí tots som «ultraistes».

Dimecres de l'altra setmana un súbdit anglès va morir de mort natural a dalt d'un tramvia.

Va pels que moren a *sota*.

I no precisament de mort natural.

— Què tristos són els cap-vespres!... Vés que li costaria, a Nostre Senyor, quan se pon el Sol, encendre una LAMPARA "Z"!...

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20

Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

EDEN CONCERT

COMTE DEL ASSALT, 12

:: TELÉFON NÚM 3332 A. ::

MUSIC-HALL DE PRIMER ORDRE—Tots els dies grans espectacles a les 3 1/4, tarda i a les 9 1/2 nit

Gran éxit de l'estrella **TERESITA ESPAÑA**

Antoni López, llibreter, Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20, Barcelona. Correu: apar. n. 2

TELEFONO 1415

LIBRO SENSACIONAL

LOS GRANDES PARÁSITOS

DEL

ERARIO MUNICIPAL DE BARCELONA

Un tomo 8.º

Pesetas 2

A. PALACIO VALDÉS

NOVEDAD

LA NOVELA DE UN NOVELISTA

Un tomo 8.º

Pesetas 5

GABRIEL ALOMAR

PERE COROMINAS

LA COLUMNA DE FOC

Cartes d'un visionari

Un volum

Pesetes 3

Un volum

Pesetes 4

R. SURIÑACH SENTIES

FREDERIC SOLER PITARRA

Llibre del convalescent

NITS DE LLUNA

Un volum

Pesetes 4

Un volum

Pesetes 2

Novísimo arte de amar

UN TOMO

PESETAS 3

La setmana que vé nova edició de

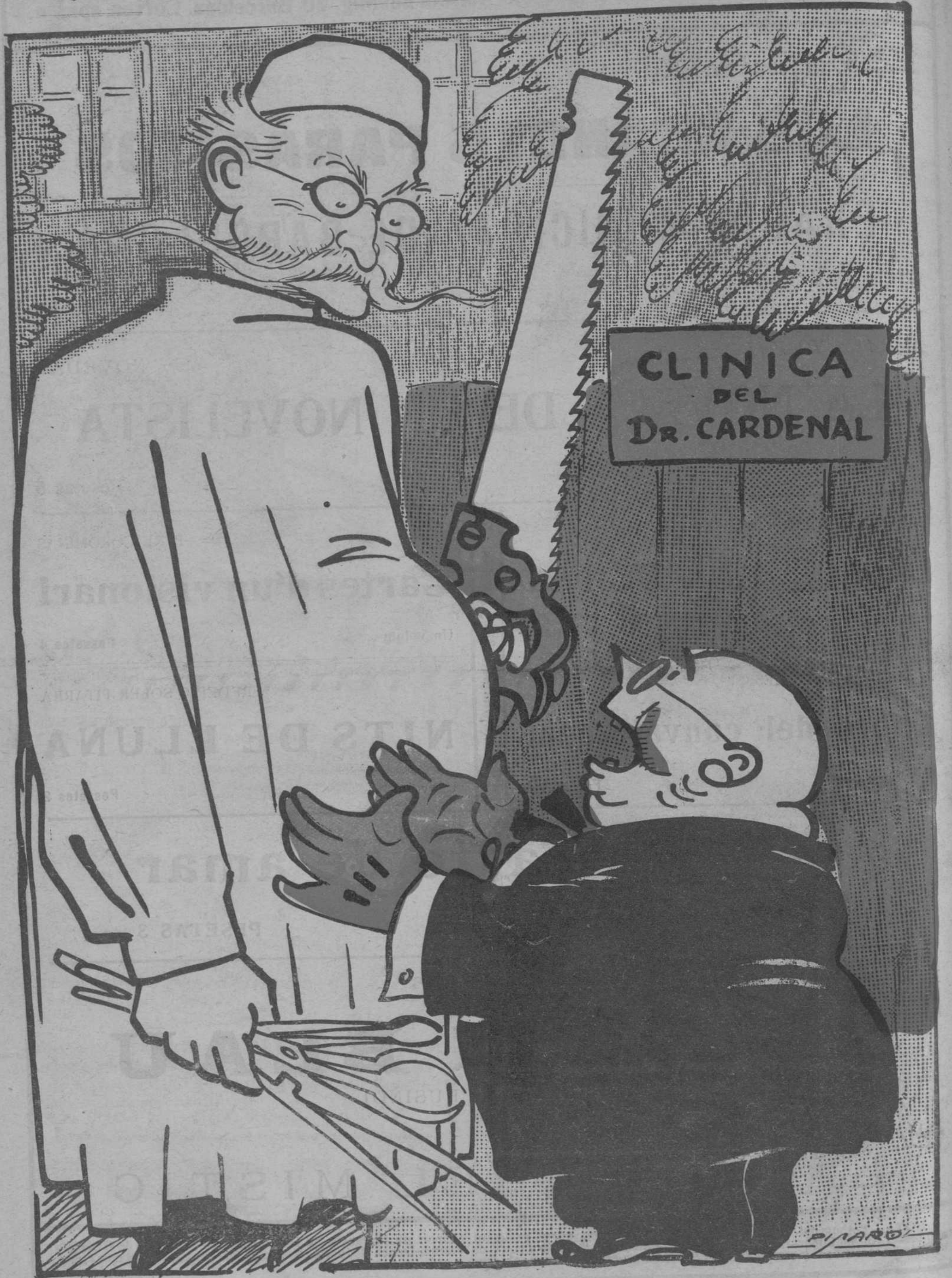
EL PATI BLAU

d'En SANTIAGO RUSIÑOL

AVIAT SORTIRAN

LA MARE i EL MISTIC

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen rebalxe.

UN CANDIDAT?

—Prepari's, que diu que nomenaran Sant Pare al *cardenal* més eminent.